

487575

93

1-15 AUGUST 1946

APARE BILUNAR

Redacția și Administrația

Str. Cobălcescu, 16 * Tel. 3.41.50

Înainte

17

Revista copiilor și a tineretului

Lei 500

BCU Cluj / Central University Library Cluj

INDRUMARI PRACTICE

Stiați că...

...până la 200 m. se aud foarte bine cuvintele unui om și că la 500 m. i se aud numai strigătele?

Dela 900 se aude orăcâitul broaștelor, dela 1000 m. sgomotul unei căderi de apă sau al unui rău repede,

iar tropotul calului se aude destul de deslușit chiar dela 1200, dacă e asfaltată șoseaua.

...în America centrală și meridională trăiesc niște păsări numite hocosos?

Intre aceste păsări se găsesc unele care pot să imite glasul altor animale. Locuții le folosesc pentru paza gospodăriei. Dar ce curios trebuie să fie să auzi lătrând ca un câine ciobănesc, o pasăre care stă agățată pe creanga unui copac.

Când răsare soarele, pasărea hocosos scoate niște țipete ascuțite, așa că mai servește și de ceas deșteptător!

...în continentul Australiei crește o ciupercă curioasă care răspândește noaptea o lumină verde care este îndeajuns de puternică ca să se poată citi cu ajutorul ei o pagină de carte?

...industria prelucrării cauciucului se datorește unei simple întâmplări? Mai mulți cercetători încercaseră zadarnic să prelucereze cauciucul. Pasta pregătită de ei se întărea, iar mantilele de ploaie, confecționate pe atunci, se lipeau, când era cald, ca'n desenul de față.

Intr'una din zile, un cercetător american, Goodyear, a atins din întâmplare pasta de cauciuc de o substanță care se afla pe masa de lucru. Goodyear nici n'a dat atenție acestui fapt și a șters pasta de o bucată de pânză.

Dar mare-i fu mira, a doua zi, când observă că pânza s'a impregnat cu un strat de cauciuc, care nu se mai mușca la căldură și nici nu se mai întărea ca o scoarță.

Și astfel luă dezvoltare industria prelucrării cauciucului...

Faceți un microscop într'o jumătate de secundă

Fiecare copil poate să facă, într'o jumătate de secundă un microscop.

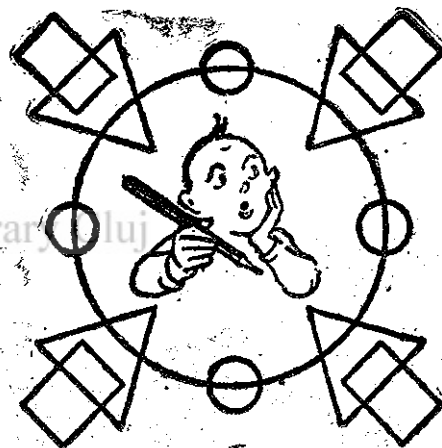
Luăți o bucată de carton și împungeți-l cu un ac. Uitați-vă apoi la câteva obiecte mici și apropiați-le cât mai mult de carton. Un fir de păr o să vi se pară ca un fir gros de sârmă; acul asemenea unui cui.

Pe marginea hârtiei se formează un fel de puf. Prin mica deschizătură, puteți examina, de la o distanță foarte mică, obiecte, care, din locul acela nu s'ar fi putut distinge.

O problemă de îndemănare

Pornind din orice punct, desenați imaginea de față, fără a ridica de loc creionul de pe hârtie și fără a trece de două ori pe acelaș loc.

Încercați și veți vedea că reușiți!

NICOLAE ARGHIRESCU, Ioco. — Imi scrii că ai 12 ani și că te „încearcă uneori muza”, dar nu-mi trimiți nimic din produsele tale, deși spui că a-i putea umple cu ele „o traistă mai mare decât a lui Moș Crăciun”. De ce o atât de mare timiditate sau neîncredere în tine?

Niciunul dintre noi, cei care scriem, n'am dat la iveală, dela început, lucrări perfecte. Și deși am trecut de mult de vârsta ta, mai avem încă zădăria de învățat. Te așteptăm, deci, la redacție, în orice după amiază între orele 16-18.

LENUTA TRANDAFIR, Galați. — Nu mi se par „tare slabe” versurile tale, trimise, deși ți le-ai catalogat singură așa. E adevărat, că nu stăpă-

nești încă tehnica versului, dar inspirația e de bună calitate și tot ce ne-ai trimis dovedește talent. Ți vom scrie mai pe larg, cum ne rogi, la adresa pe care ne-ai dat-o, pentru ca să te lămurim care sunt lipsurile poeziilor trimise.

ECATERINA CIUPALA, Satu Mare. Ai vrea să începem mai curând „Concursurile literare, pentru ca să îndrăznești” să ne trimiți câte ceva!

De ce ai nevoie numai decât de această „împrejurare fericită”? Noi citim cu plăcere și suntem bucuroși să putem „pari în reviză tot ce a ce ni se trimite la redacție. Deci, nu aștepta prilejul „concursului literar”, ci trimite-ne ceva pentru „Pagina micilor colaboratori”.

ABONAMENTE: Trei luni 3000 Lei * Șase luni 6000 Lei * Un an 12000 Lei * Pentru școli și Cămine 24.000 Lei * Pentru Intreprinderi și Instituții 50.000 Lei anual * CONT CEC 210.138

Taxa poștală plătită în numerar, conform aprobării Div. Gen. P.T.T Nr. 223.868/96

UN BOB DE GRÂU

de VICTOR EFTIMIU

A fost odată în Persia un tânăr şah, pe care toate grijile și bucuriile cărmuirii nu-i desfătau in-deajuns, ci viza noi petreceri și irideletniciri. Îi era uşit. În zadar îi spunea bătrânul său vizir că are multe de împlini în împărăţia sa, că viaţa omului e prea scurtă pentru toate câte sunt de făcut chiar într-o viaţă colibă de pustnic, necum în coliba urei fără atât de îmbinse.

Tânărul şah era întotdeauna grăbit, repede se sătura de orice sărbătoare, tăla şi spânzura fără să se gândească mult, răsplătea din belşug pe orice străin pribeag care-i aducea un cântec nou, suiele colorate şi mătasuri necunoscute.

— Nu te prea grăbi, Măria Ta, nu te prea grăbi! îi spunea înțeleptul sfetnic.

Iată că într-o zi pe la curte un omuleţ ciudat, care cunoştea toate limbile pământului şi când vorbea îi scăpărau scântei din ochi, din dinţi şi din unghiile ascuţite.

El se legă să nascocoască o petrecere pentru Voevod, o petrecere fără surle şi danţuri, ci liniştită desfătare a minţii, în clipe de singurătate.

Curând aduse un joc pe care nu-l ştia nimeni, şi anume şahul,

care s'a păstrat până în zilele noastre.

Acest joc seamănă cu şintarul vostru, copii, şi are şaizeci şi patru de despărţituri. Mult îi plăcu împăratului persan această născocire.

De bucurie că va şti cum să-şi petreacă ceasurile de acum încolo, el spuse învăţatului străin că e gata să-i plătească oricât, pentru nepreţuitul dar. Omuleţul se făcea că nu cere cine ştie ce, că el a vrut să fie numai pe plac Măriei-Sale şi că s'ar mulţumi cu un bob de grâu, drept răsplată.

— Mi-ajunge un bob de grâu, stăpâne. Dar să-i indoeşti numărul din pătrăţel în pătrăţel, câte despărţituri are măsura: de şaizeci şi patru de ori. Un bob de grâu în cel dintâi patrat, două în al doilea, patru în al treilea, opt în al patrulea şi așa mai departe. Dacă-mi dai ce-ţi cer, mă faci omul cel mai bogat din împărăţia luminăţii Tale.

— Să i se dea numai decât, porunci şahul Persiei.

— Nu te prea grăbi, Măria Ta, îi spuse bătrânul său vizir. Nu te prea grăbi... Să nu fie prea muştit!

— Ce-o să fie? Un pumn de grâu!.. răspunse Voevodul.

— Se prea poate. Dar să numărăm înfăiu. O mică socoteală nu strică!

— O tra'stă?

— Poate că mai mult!

— Un sac?

— Eşti un bătrân smintit şi aţâta tot! Şi mai nebun sunt eu care stau de vorbă cu tine! Să se dea străinului cât grâu a cerut, poruncă. Înălţimea Sa şi puse mâna pe sabie, ceea ce însemna că va tăia capul oricui ar îndrăzni să crănească.

Pe'nserat, uitându-se pe fereastră, ce să vadă împăratul? Curtea era plină de saci, iar în mijlocul lor şedea meşterul străin, privind cum zeci şi zeci de argaţi încarcă grâul pe umeri, şi ies pe poarta palatului.

— Ce fac oamenii aceştia?

— Plătim datoria străinului! răspunse vizirul oftând.

— A ieşit așa de mult?

— Precum vezi, Măria Ta.

Voevodul plecă de la fereastră şi abia a noua zi se mai uită afară. Afară, ce să vadă?

Zeci şi zeci, sute şi sute, mii şi mii de asini încărcat cu câte doi saci de grâu intrau pe-o poartă a palatului şi ieşeau pe ceaaltă; ciudatul vrăjitor cu unghii luminoase era acolo şi în jurul său o ceată de dregători a curţii. Ochii şi dinţii îi străluceau în scântei de bucurie drăcească. El număra asinii, arăta un catastih celui mai bătrân dintre curteni, acesta dădea din cap în semn că așa e şi alte cete de dobitoace încărcate luau drumul depărtărilor.

— Dar ce fac oamenii aştia, vizire?

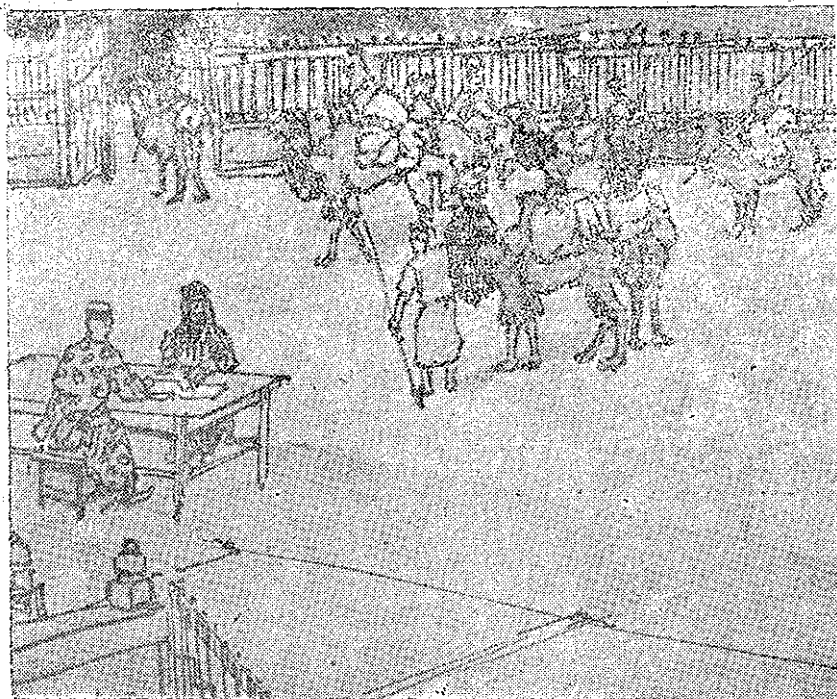
— Plătim datoria străinului, Măria Ta!

— Așa de mult?

— Precum vezi, Măria Ta!

— Ați numărat bine?

— Bine, prea bine, dar prea târziu, vai!

Continuare în pag. 6

Peripeții în

IMPĂRĂȚIA LEILOR

Prelucrare după PIERRE LINEL

REZUMATUL CAP. TRECUTE

Trei exploratori pornesc în junglă, în căutarea „Impărăției leilor”.

Și pe când străbat jungla, se aude, din ce în ce mai deslușit, un sgomot misterios...

Andrei pornește singur, pentru a afla de unde vine sgomotul.

Bengo pleacă în căutarea lui Andrei și-l găsește închis de către sălbateci într-o colibă apropiată de altarul jertfei.

Dar totul se lămurește și Andrei e scăpat. Exploratorii se îndreaptă spre țintă.

Din cauza ghimpilor ascuțiți, avură dese pene la cauciucuri și „atelierul” trebuia să lucreze de zor, fiind de serviciu când Andrei, când Bengo.

Animalele rozătoare mișunau în aceeași junglă, care nu mai fusese călcată, de sigur, de picior de om, și veneau fără nici o sfială până în preajma camionetei, privindu-i pe exploratori cu niște ochi umezi și plini de curiozitate.

— Le vezi cât de blânde sunt, Eduard! spunea Pierre Libert, privindu-le cu o adâncă duioșie. N'ai făcut oare un păcat de moarte, dacă ți-ai îndreptat arma asupra-le, ucigându-le?

Eduard se mulțumea doar să dea din umeri, nepăsător și privirea sa, slăbură de sine, trecea dela Pierre, la biândul animal care oprit în fața mașinii înmărmurise să atingă cu limba, sasiul sau cauciucurile, mirosind cu botul de jur împrejur, ca să afle taina necunoscuților aflați în fața sa, fiindcă ei nu semănau deloc cu celelalte făpturi, văzute până atunci...

Și într-una din seri, pe când exploratorii noștri admirau la marginea unui lac minunata priveziște a doi elani care înaintau cu boturile sclipind la suprafața apei, auziră prin preajma lor niște urlete înfricoșătoare.

Bengo, care de mic fusese adeseori trezit de urletele leilor, tresări speriat și ochii i se umplură de spaimă.

— Domnu' Ed', aveți pușca la voi sau să fugă Bengo să o aducă repede?

Pierre, supărat, îi făcuse un semn de impulare, fiindcă îl stingherea toc-

mai acum când fixase aparatul de fotografiat într-o poziție perfectă, pentru a prinde sălbăticiunea care înota liniștită în bătaia argintie a lunii.

Dar un urlet și mai grozav, însoțit de alte urlete înspăimântătoare, ca niște prăvălini de stânci, se deslănțu dintr-o dată și capetele frumoșilor elani se cufundară în apă, până la urechi, numai nările ieșind la suprafață.

Apoi, într-un târziu, copite înfundate se poticniră în mal și se alungară, două câte două, prin măncinișul înalt. În depărtare, profilat pe cer ca un zeu păgân, regele animalelor urla înfrigorant, amenințând animalele junglei și amintindu-le că pornește la vânătoare!...

Eduard privea cu triumf la scena ce se desfășura înaintele și rupând în dinți un paiu de meu sălbatic, rupse făcerea:

— Ce mai spui acum, blândule vegetarian! Puțină muzică „leonină” știu să faci și lei! Dumitale care n'au văzut încă picior de om!...

CAPITOLUL IX

Câteodată, lei sunt blânzi ca niște miei...

Cu cât înaintau în jungla nepătrunsă, cu atât mai mult dădeau peste semne care arătau că pe acolo leul era singurul stăpân și domn peste toate animalele.

Pe un colț de stâncă zăcea câte o zebra spintecată dela ceafă până la coadă, căreia îi lipsea câte o jumătate de spinare sau ambele picioare dela spate. Sălbăticiunile mai mici se înfălneau și mai des hăituite de colții leului, și în larba uclă de rouă, oasele lor albe, strănse în jurul unui mușuroi de furnici, sau împrăștiate la mari depărtări una de alta, păreau niște flori albe ale pământului african.

Eduard găsea acum nenumărate prilejuri ca să-l supere pe Pierre cu teoriile sale de „vânător fără inimă” și zilele se scurgeau liniștite, fără prea multe peripeții.

Intr-una din aceste zile, pe la amiază, pe când Andrei și cu Bengo erau duși să aducă apă proaspătă dela un izvor, Pierre și cu Eduard se vâ-

zură față în față cu doi lei uriași, ce se îndreptau tacticos spre camionetă. Leiuri pareau că privesc foarte mirați la cele două aratari omenesți, care nu semănau nici pe departe cu animalele văzute de ei în junglă. Și, ceea ce era și mai ciudat, pareau că se tem oarecum de oameni, căci la un moment dat unul din ei mirosi pușin aerul și apoi, pocnind pământul cu coada-i uriașă, se pregăti de fugă.

Speriat de burnitura pe care o făcu coada pe pământ, Bengo scăpă din mână termosul și apa i se împrăstie pe haine și pe picioare. Leul auzi țipătul și, întorcând capul dincoace se auzise vocea, se ridică ușor pe picioarele dinapoi și, cât ai cupi se află în spatele lui Bengo, pe care-l mirosi, împingându-l cu fruntea și cu botul.

Bengo căzuse în genuchi și, tremurând de spaimă, mergea de-a-bușilea, cum trebuia să fi făcut când era de câteva luni.

Andrei nu se pierduse cu firea și nestingherit de prezența leului, călca grav și marțial înaintea lui, ca și cum ar fi defilat prin fața vreunui vice-rege.

Atât Pierre cât și Eduard priveau înmărmuriți la scena care se desfășura înaintea lor. Cu degetul apăsător pe trăgaci, Eduard, cu nervii încordați la maximum, era numai ochi și urechi. Un singur gest al fiarei, un singur sunet de furie ieșit dintre maxilare și i-ar fi trimis glonțul între ochi, ca să-l salveze pe Bengo.

Dar leul nu făcu nici un gest, nu scoase nici un urlet, nici măcar o scurtă mârâitură. Se opri cumănte în fața camionetei, îi lăsă pe băieți să ajungă nestingheriți, de cealaltă parte a mașinii, lângă cei doi exploratori și leoaica veni tacticos lângă tovarășul său, gudurându-i-se la picioare.

(Urmare în nr. viitor)

Reportaj de M. ROTARU

Ne aflăm la 32°20' latitudine nord și 67°10' longitudine Vest, în apropierea insulelor Bermude. Lanțul acestor insule înconjurat de recife de corali este bătut vesnic de furtunile Atlanticului.

Ready, un cargobot vechiu dar rezistent totuși, înaintează prin valurile înspumate. Deodată se aude un fluierat prelung, însoțit de un ordin rostit pe un ton energic. Mașinile se opresc. Și încă pe o scurtă bucată de vreme, prora cargobotului înaintează în apă.

Lângă căpitan, un om întreabă curios:

- Oare am ajuns, căpitan?
- Da, d-le profesor!
- Atunci, să începem!

Un nou fluierat, care întrece, de data asta, șgomotul valurilor, și un scârțâit greoi. Ancora cade, svârșind în urmări un val ca o crizantemă uriașă. Și cargobotul se întoarce lin pe o parte, așezându-se împotriva bătaii vântului.

— D-le profesor Beeke, de-acum încolo vă predau comanda echipajului.

Dar profesorul n'are timp să-i răspundă. Cu'n ochi atent, el privește barometul, ca să zărească momentul când se vor liniști oscilațiile mercurului.

PROFESORUL WILLIAM BEEKE ESTE UN RECORDMAN AL CUFUNDARILOR LA ADANCIMI

Dar mai înainte de a continua povestirea noastră, cred că e necesar să vă fac cunoștință cu un om extraordinar: prof. William Beeke. Savantul acesta american a avut întotdeauna pasiunea cercetărilor submarine. Cu o simplă cască — întocmai ca aceea pe care ați văzut-o în poze sau la cinema, că o purtau cavalerii din Evul Mediu — el s'a cufundat de mii de ori pentru a studia fauna și flora (animalele și plantele) mărilor. Așezat pe un covor de alge, el își nota observațiile, ore întregi, pe o foaie de zinc, cu'n creion de plumb. În jurul lui înotau creveții transparenti, cu umbre ca fantomele, iar crabii, întocmai ca pietrele roșii, se

aruncau în luptă înversunată. Algele uriașe își înălțau tulpina, ridicând frunze aproape până la suprafața apei.

William Beeke se cufundase aproape în toate mărilor și oceanele de pe glob. Dar din păcate el nu putuse până atunci să coboare mai mult de 15 metri în adânc.

— Pentru ce nu îmbraci o haină de scafandru? îl întreba prietenii.

— Pentrucă nu sunt mulțumit și cobor numai până la 160 m. Vreau să ajung la 600 m.!

— Asta e nebunie curată! Presiunea apei, care are mai multe mii de

tone îți va tuți pur și simplu, apa-

William Beeke cunoștea mai bine decât oricine altul, ce mare primejdie îl păstrea, dar tocmai de aceea făcea calcule peste calcule, pentru a găsi aparatul cu care să coboare fără teamă.

Spre norocul său, făcu cunoștință cu Otis Barton, pasionat, de asemenea, pentru cercetările submarine.

Acesta reușise să construiască o cameră de oțel, perfect rotundă, care putea să suporte o presiune uriașă. Această sferă groasă de 3 cm, și care cântărea 2.250 kgr. la o dimensiune de 1 m. 45, era înconjurată de trei cămăși între cari se găsea cuarț pisat. La rândul lor, aceste trei cămăși erau acoperite cu o placă rotundă de oțel, grea de 180 kg. care era fixată prin zece buloane groase, de corpul propriu zis al camerei de oțel. La capătul sferei se afla un cablu care putea să suporte o presiune de 29 tone, fără să se rupă. Reîmprospătarea aerului, în interior, se făcea prin două butelii cu oxigen comprimat. Provizia de oxigen era îndestulătoare pentru doi oameni, pe timp de 8 ore. Gazul carbonic era absorbit de o substanță chimică, în pudră, care se afla în niște vase. Instalația mai era completată de un telefon și un proiector de 90 volți.

Cum toate preparativele fuseseră terminate și experiențele preliminare dăduseră rezultate bune, cei doi socotiră că e timpul să încerce marea aventură. Aceasta se întâmpla în August 1931.

LA 900 METRI SUB APA

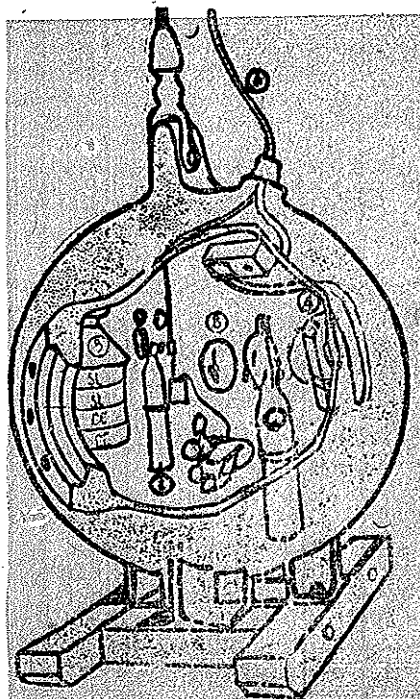
— D-le profesor, luați, vă rog, comanda echipajului! repetă căpitanul.

— All right... peste o oră începem coborârea!

După câteva minute scârțâiri marcaralele și mateloții ridicară Batiysfera deasupra punții.

Barton se apropie de omul care se afla în fața sferei, deschise ușița automată prin care se pătrundea înăuntru, controlă proiectorul și felul

Continuare în pag. 7

1 și 2. Buteliile cu oxigen — 3. Telefonul — 4. Proiectorul. — 5. Vasul cu substanță chimică pentru absorbția carbonului. — 6. Cablul electric și firul telefonic. — 7. Cablul propriu zis.

SCENA I

Scena reprezintă un salonaș cu scaune, și fotolii multe. Un ceas în perete, un telefon. Două intrări: una în dreapta alta în stânga. În fund o fereastră mare cu perdele date în lături.

La ridicarea cortinei sunt în scenă Cristel, elev și surioara lui, Valerica, elevă.

VALERICA: (Stând pe brațul unui fotoliu). Ei, ce facem noi astăzi. Cristel? O să stăm așa degeaba?

CRISTEL: (Uitându-se pe fereastră). Știu eu? Cam ce-ai vrea, mă rog, să facem?

VALERICA: Nu știu precis ce anume; dar nu aș vrea să adormim de plictiseală. Mămica, știi, a spus în timpul mesei că se duce în oraș după treburi. Mama mare doarme, ca totdeauna după masă, și noi...

CRISTEL: Ți-ai făcut lecțiile pentru mâine?

VALERICA: E-hei, de când! Nici n'am avut așa de mult...

CRISTEL: Atunci, dacă zici că ți-ai făcut lecțiile, află că am avut eu grijă ca să nu ne plictisim.

VALERICA: Ce grijă ai avut? A aranjat ceva?

CRISTEL: Stai să vezi. Am invitat pe Ionel Teodorescu cu fratele lui. Tică, băeții doctorului din colț.

VALERICA: (veselă) Bravo!

CRISTEL: Stai să vezi încă...

VALERICA: Mai sunt și alții?

CRISTEL: I-am chemat și pe Monișor cu Maricica, copiii avocatului de peste drum.

VALERICA: Și când vin?

CRISTEL: Ziceau că la ora patru sunt aici. Acum e aproape patru. Trebuie să sosească.

VALERICA: Și de-a ce o să ne jucăm?

CRISTEL: La asta nu m'am gândit încă...

VALERICA: Știi ce? Am să-i telefonez și eu Tănticăi a băcanului, ca să fim mai mulți, nu?

CRISTEL: Da, cheam-o și pe ea.

VALERICA: (face numărul la telefon și vorbește) Alo, casa Ivașcu? Bură ziua, doamnă Ivașcu, aici Valerica Băcheru, o colegă de clasă a Tănticăi. Vă rog mult dacă nu vă supărați, aș vrea să vorbesc cu Tăntica. Se poate? Da, mulțumesc frumos. Alo, tu ești Tăntica? Uite ce e dragă, dacă ți-ai terminat

COPILII

Scenetă într'un tablou

lecțiile, roagă pe mămica ta să te lase și vino nepărat până la mine, că-mi vin niște colege și colegi de-aș noștri. Vii, nu? Sigur, că e aproape; câteva case ne despart doară. Acum te așteptăm. La revedere. (Lasă receptorul). Vine și Tăntica.

MAMA: (Intrând) Ei, copii, eu mă duc în oraș după târguțel. Să fiți cât se poate de cuminiți și să vă jucați frumos, sau să cetați ceva până mă întorc.

CRISTEL: (pupând-o). Da mămico, nu avea nicio grijă, o să fim cuminiți.

VALERICA: Mămico dragă, da' nu te superi, dacă mai vin la noi niște copii ca să ne jucăm împreună?

MAMA: Să vină. Eu nu mă supăr. Dar să vă jucați frumos. Să nu-mi faceți tâmbălu mare și să-mi întoarceți casa pe dos.

CRISTEL: De asta nu avea nicio grijă, că doar sunt eu acasă. (Își dă aere).

MAMA: Am să văd eu la întoarcere cât de cuminiți ați fost.

SERVITOAREA: (Intră și anunță) Coniță, a venit spălătoreasa cea nouă.

MAMA: (Așezându-se pe un scaun) Bine, să vină încoace. (Servitoarea iese).

SCENA II

(Intră spălătoreasa urmată de un copilăș cam de seama lui Cristel. Spălătoreasa înaintează în scenă. Copilul rămâne lângă ușă cu șapca în mână. E îmbrăcat modest. Cristel și Valerica se uită curioși la el).

SPALATOREASA: (Intrând) Bună ziua.

MAMA: Bine ai venit. D-ta ești spălătoreasa care lucrezi la fratele meu?

SPALATOREASA: Da, coniță, chiar d-l inginer mi-a dat adresa și m'a îndrumat la dvs.

MAMA: (Ridicându-se) Atunci să nu mai pierdem timpul. Hai să numărăm rufele ca să te apuci de spălat.

SPALATOREASA: Sigur, până diseară e destul timp să le pun la muiat.

MAMA: Al dumitale e copilășul?

SPALATOREASA: Al meu, coniță! Și pentru că sunt văduvă de război și nu mai am pe nimeni pe lângă mine, îl iau pe unde mă tocnesc, ca să nu umble hai-hui pe maldane.

MAMA: Bine faci.

SPALATOREASA: Ia facem și noi ce putem...

MAMA: Cum te cheamă, puiule dragă?

RADUȚU: Răduțu Oprea...

MAMA: Și ești la școală... da?...

RADUȚU: Am fost anul trecut și am ieșit premiantul al doilea, dar anul ăsta nu m'am mai dus la școală, că nu a avut mămica bani să-mi ia cărți.

MAMA: (Mângâindu-l pe cap) Ei, da, da, viața e grea de tot. (Către spălătoreasă) Hai, atunci să numărăm rufele că trebuie să plec. (Iese cu spălătoreasa și Răduțu).

SCENA III

VALERICA: Uite, Cristel, e ceasul patru, și invitații noștri nici nu au de gând să vie.

CRISTEL: Vin ei, nu te teme. Doar știu că-i așteptăm.

SERVITOAREA: (Intrând) Au venit niște copii și întreabă de dvs...

CRISTEL: Poștește-i aici.

SERVITOAREA: Iar o să-mi faceți un tâmbălu și o murdărie de mi-oi pune mâinile în cap.

CRISTEL: Mămica ne-a dat voie să-i chemăm, și gata.

VALERICA: Te rog să-i aduci pe toți prietenii noștri înăuntru, asta-i.

SERVITOAREA: (Iese îmbufnată) Bine!

CRISTEL: Ai văzut, Valerico, nu ți-am spus eu că au să vină?...

SCENA IV

(Intră Ionel, Tică, Monișor, Maricica și Tăntica. Fac gălăgie mare).

CRISTEL: (Strigă tare să-l audă toți) Ei acum să vedem ce jucăm, că timpul trece.

IONEL: Ai dreptate, hai să ne hotărâm mai repede...

MONIȘOR: Eu am o propunere...

TOȚI: Care?

MONIȘOR: Să ne jucăm de-a războiul.

se JOACĂ

de GHEORGHIU POGONEȘTI

TOȚI: (Surprinși) Cum?... De-a războiul?...

MONIȘOR: Bine. Uite de exemplu eu să fiu Ștefan cel Mare, domnul Moldovei și Cristel să fie Mahomed al Turcilor. Cine ține cu mine să treacă de partea mea.

IONEL: Eu.

TANȚICA: Și eu.

VALERICA: Și eu. (Toți trei trec de partea lui Monișor).

CRISTEL: Atunci eu îi am în tabăra mea numai pe Maricica și pe Tică. Voi sunteți cu unul mai mult. Da, nu-i nimic, vă răzvim noi. Hai, să ne facem redutele.

(Incepe să răstoarne scaunele de prin cameră. Toți copiii fac la fel. Le așează culcate și se ascund după ele).

MONIȘOR: Da, nu avem cartușe. Cu ce ne batem?

CRISTEL: Cu pumnii... Ia stai... am găsit niște cartușe de minune. A adus tătucu azi o pungă cu mere. Mă duc să o iau. (Iese în fugă).

IONEL: Să vedeți ce război în toată regula.

MONIȘOR: Soldați, numai să nu mâncați cartușele. În loc să trageți cu ele.

TOȚI: (Râzând) Nu... nu...

CRISTEL: (Intrând) Uite, erau în sufragerie pe bufet...

(Toți tăbărăsc pe ei și se ascund după scaune).

CRISTEL: Ei, gata?

TOȚI: Gata!

MONIȘOR: Eu încep, că eu sunt Ștefan cel Mare.

CRISTEL: Ba eu, că eu sunt Mahomed și eu am intrat întâi în țara voastră și v'am atacat.

VALERICA: Stați puțin. Știi ce e Cristel! Mă duc să-l aduc și pe Răduțu al spălătoresei ca să fiți și voi la număr cât suntem și noi.

CRISTEL: Bravo, du-te și adu-l încoace. (Valerica iese).

SCENA V

CRISTEL: Bine s'a gândit Valerica, să-l chemăm și pe el. Că după căi spune spălătoreasa, nu prea are parte de joacă.

MONIȘOR: Dece?

CRISTEL: Nu-l lasă singur acasă și-l tot ține lângă ea pe undă lucrează.

IONEL: Dar la școală nu se duce?

CRISTEL: Nu, pentrucă n'are bani de cărți.

MONIȘOR: E așa de sărac?

CRISTEL: Și-i păcat de el, că anul trecut a luat premiu...

TANȚICA: Și eu era să iau premiu dar mi-a luat-o Mărioara înainte.

MONIȘOR: Nu-i nimic. Anul ăsta e rândul tău.

CRISTEL: Ori poate c'o să fiți amândouă premiante. De ce nu învățați împreună?

TANȚICA: Eu învăț cu Didica de doi ani, de când a plecat tătucu în trimestrul întâi, că a fost bolnav.

IONEL: Așa am pățit și noi cu Tudorel.

CRISTEL: Da, și-ai văzut că ne-a întrecut pe toți acum. Dacă ne-om ajuta cu toții, nici unul n'ar rămâne fără premiu.

SCENA VI

VALERICA: (Intrând cu Răduțu) L-am adus.

CRISTEL: (Îi explică lui Răduțu) Noi am hotărât să ne jucăm de-a războiul. Eu sunt Mahomed al Turcilor și fiii mei trebuie un soldat ca să fim egali la număr. Monișor e Ștefan cel Mare, care are armata completă. Vrei?

MONIȘOR: Uite ce redute minunate avem.

VALERICA: Și în loc de gloanțe avem mere.

IONEL: Sigur! Păi ăsta e hazul...

RĂDUȚU: (Care era în mijlocul scenei, dându-se înapoi) De, faceți cum vreți, dacă credeți că așa e bine.

CRISTEL: Da' ce nu e bun și frumos jocul ales de noi?

RĂDUȚU: Să vă bateți cu mere? Eu n'am mai mâncat un măr de aproape doi ani, de când a plecat tătucu în munții Tatra.

VALERICA: Ei, lasă că-ți dăm noi și ție după ce ne-om juca.

RĂDUȚU: Eu nu vreau să-mi dați un măr. Că mămică mea dacă lucrează o să-mi cumpere ea mere... dar...

TOȚI: Dar?

RĂDUȚU: Astfel de joc aici în casă! Să vă bateți ca orbeții, cu mere, să vă loviți, să spargeți vre-un geam, vre-un tablou. Mă gândesc ce-o să zică coniața când o veni și-o să vadă ce-ați făcut.

MONIȘOR: Atunci cum să ne jucăm?

RĂDUȚU: Dacă vreți să vă spun părerea mea: să alegem alt joc, mai frumos...

CRISTEL: Ce să facem atunci?

RĂDUȚU: Uite, pentrucă eu la școală am avut zece la cânt, haideți să cântăm un cântec. Un joc, fără să ne dăm în cap cu merele și să răsturnăm scaunele.

VALERICA: Minumat.

TANȚICA: Și ce cântăm?

RĂDUȚU: Vă spun eu acuz. (Uitându-se pe fereastră) Dar ia uitați-vă afară nițel. (Toți copiii se uită pe geam).

IONEL: Ei, ce e?

RĂDUȚU: Nu vedeți?

CRISTEL: Ba da, femeea dela U.C.B. care mătură strada.

RĂDUȚU: Și mai încolo?

MONIȘOR: E tîmbărăul ei în care încarcă gînoiul... și o fetiță care plînge.

RĂDUȚU: Da plînge, că e îmbrăcată pe vremea asta cu târligi de cărpă.

TANȚICA: Și cu rochiță subțire și ruptă. Oare de asta plînge?

RĂDUȚU: De asta. Dar mai plînge și de foame... nu vedeți cum se uită'n tîmbărau, doar o găsi o bucată de pâine... și dvs. vreți să vă bateți cu mere...

IONEL: Știiți ce, eu dau o fugă până acasă că am o pereche de pantofi care mi-au rămas mici. Dar sunt buni. H cer dela mămică și-i dau fetiței.

VALERICA: Și eu mă duc să o chem să se încălzească puțin.

TANȚICA: Eu mă duc să-i aduc o flaneluță și o pereche de ciorapi.

MARICICA: Și eu am să-i aduc ceva. Văd eu! (Copiii năvălesc pe ușă afară).

SCENA VII

CRISTEL: (Așezând scaunele, ajutat de Răduțu) Să vezi ce bine o să-i pară mămicăi, când o auzi ce am făcut noi azi...

RĂDUȚU: Cred că e mai bine așa, decât joaca de-a războiul.

SCENA VIII

(Intră Valerica cu Getuța și după ea vin ceilalți copii. Toți copiii au adus câte ceva. Răduțu se retrage lângă ușă).

Continuare în pag. 8

UN bob de grâu

(Continuare din pag. 3)

Tânărul șah păli, puțin scrâșni din dinți, apoi ca să nu pară că se căiește, porunci :

— Să i se dea tot ce i se cuvine!.. Vorba mea e vorbă!.. Și nu se mai uită în curte vreo două-trei zile, căci îl durea inima să vadă atâta avuție pierdută.

A patra zi, cu inima strânsă de-o teamă necunoscută, se apropie iar de fereastră. Dar nu-i venea să creadă ochilor. Iși frecă pleoapele, se mai uită odată dacă nu se înșelase; din zare până în zare numai cămile încărcate cu saci de grâu și piticul cu haine bălțate era în curte și prin fața lui treceau poveri, peste coacoșele înaltelor dobitoace. Iar curteanul cel bătrân se uita în cataștihul străinului și dădea mereu din cap în semn că așa e.

— Vizire, ce e asta?

— Plătim datoria străinului, Măria Ta! Am urmat porunca Mărei Tale!

— Cum? Am supus să-i dea un bob de grâu îndoit de șaiszeci și patru ori, din pătrățel în pătrățel!

— Nici nu i s'a dat mai mult! Și nu i s'a dat nici măcar a zecea parte din ceea ce i se cuvine!

Șahul chemă un învățat și începură să socotească laolaltă cu vizirul. Câte boabe de grâu ieșiră până la urmă, nu vă mai spun, ca să nu vă luați cu mâinile de cap, cum au făcut cei trei.

Socotiră cam câte boabe ar intra într-o traistă, câte traiste într-un sac, câți asini și câte cămile ar trebui să poarte câte doi saci și văzură că în tot cuprinsul țării nu putea crește atâta grâu. Și nu se putea găsi dobitoace, ca să se îndeplinească făgăduiala dată meșterului care născocise îndeplinetecele joc.

Șahul își dădea seama câtă dreptate avea bătrânul său vizir când îl sfătuisă să nu se prea grăbească. El plăti cu pungi de aur grăul care lipsea și-si sdruncnă cumplit visteria. Iar altădată se gândi mai mult până să ia o hotărâre. Socotiți și voi copii, cam câți bani de ai noștri, pe prețul grăului românesc ar fi trebuit să plătească șahul azi și scrieți-mă să văd dacă ați nimerit bine.

Doi oameni au explorat adâncimile necunoscute ale oceanului

(Continuare din pag. 5)

cum funcționa oxigenul și apoi se despărta mulțumit.

— Cum e? întrebă Beeke.

— În regulă. Se scurg doi litri pe minut.

— Perfect!

Matelotii terminară de turnat cuarțul între cămăși. Fixară acoperământul de oțel, de deasupra, și-l fixară în buloane. Cei doi intrară în sferă. Prin telefon, ofițerul de rond vru să afle ce se întâmplă cu ei doi.

— Coboriți! fu răspunsul lui Borton.

Căpitanul Miler, căruia i se transmisesse ordinul, ridică mâna. Macaralele se încordară și sfera se lăsă peste bordura pupel, direct în apă. Cei rămași pe bord priviră într-o străfulgerare de secundă sfera greoaie, care se afundă cu repeziune. Toți gândeau:

Dar dacă nu rezistă cablul? Dacă nu mai funcționează oxigenul? Cum își închipuia în ce stare de neliniște se află echipajul. Beeke telefonă îndată observațiile sale, secretarului însărcinat să le noteze.

— 16 metri. Razele soarelui se reflectă în lungi fascicule oblice, ca și când ar străbate prin frestrele unei biserici. Ne aflăm în jurul unei mari cantități de meduze cafenii.

— 75 metri. Se observă formele unui vas înecat. Intensitatea luminii, care până acum era de-un verde tare, dispare. Nenumărate rețele de sargasse plutesc în jurul nostru.

— 114 metri. Niciun submarin nu poate coborî la o mai mare adâncime decât asta! Iată primii pești care

trăiesc la mari adâncimi: ciclotonii, peștii lanternă, care vin până în preajma noastră.

— 660 metri. Mari creveți fosforescenți se apropie de sferă. Presiunea oxigenului : 697 kg., umiditatea 60%, temperatura 290.

Trebue să aprind proiectorul. Prin geam nu mai vedem nimic. Totul în jurul sferei se află într-un întunec total.

Nu mi-a fost dat niciodată să mă aflu într-o asemenea întunecime!

— 720 metri. Coborâm cu proiectorul aprins. O balenă uriașă se apropie Măsoară, cred, 7 m. în lungime și 5 metri în grosime. S'a lăsat un frig polar... Brrr!

— 839 metri. Iată un pește cu niște ochi ca ai oamenilor, cu gene lungi. Ochii îi scânteiază și văd că și alte organe ale corpului răspândesc o lumină strălucitoare. Uneori, aceste lumini violente, ne orbesc.

— 906 metri. În jurul nostru e o întunecime totală. Deși proiectorul funcționează în plin, nu zărim niciun pește. Acum urmează să experimentăm rezistența cămășilor de cuarț. Fiecare din ele suportă o presiune de 19 tone. Dacă ar ceda, am fi apăsați din toate părțile și proiectați spre suprafață cu viteza unui glonț de pușcă..

Cei doi savanți și-au terminat misiunea. Și matelotii de pe Ready au pus în funcțiune macaralele care mugec greoiu, ridicând sfera din adâncimi neatînse până atunci de niciun om. Încă un mister al naturii fusese deslegat!

Și cargobotul plutea liniștit pe valurile înspumate ale oceanului, în timp ce sfera urca încet spre suprafață.

Copiii se joacă

(Continuare din pag. 7)

CRISTEL: Cum te chiamă pe mama?

GETA: Geta...

CRISTEL: Uite ce e: noi vrem să-ți facem un cadou... (Fetele tăbărase pe Getuța și-o îmbracă și o încălță).

SCENA IX

Intră mamele lui Cristel Ionel și Monișor)

MAMA LUI IONEL: Să vedem, dragă, de ce mi-a cerut pantofii și a fugit cu ei de-acasă?

VALERICA: Uitați-vă dec! Ca să îmbrăcăm o fetiță ca și noi care tremurăm de frig, afară pe stradă.

CRISTEL: E fetița măturătoarei. I-o fi și foame...

VALERICA: (Îi dă Getuței două mere) Ia, Getuța și mănâncă! (Împarte apoi la toți copiii câte un măr).

CRISTEL: Mămică dragă, dă-ne voie mie și Valericăi, să luăm din banii strânși de noi în casetă, și să dăm lui Răduțu ca să-și cumpere cărți și să nu piardă anul.

(Mamele se uită una la alta întrebătoare).

MAMA LUI CRISTEL: Du-te mamă și ia-ți. (Cristel iese repede).

RADUȚU: Vă mulțumesc.

CRISTEL: (Intrând) Uite, am luat exact jumătate. Erau în pușculiță 20.000 lei. Ia, Răduțule, 10.000 lei ca să-ți cumpere mămică ta cărți pentru școală.

RADUȚU: (Îi sărută) Mulțumesc.

MAMA LUI IONEL: Dar cum de v'ați gândit să-l ajutați pe Răduțu?

VALERICA: Tata lui Ionel a luptat în munții Tatra și nu s'a mai întors.

MONIȘOR: Iar noi îl avem pe taticul cu noi, în timp ce taticul lui Răduțu nu s'a mai întors.

MAMA: Bravo, copii, așa să faceți. Sunt mulți copii care-s orfani pe când voi aveți de toate...

CRISTEL: Și acum hai să facem corul...

TOTI: HEI, și ce cântăm?

RADUȚU: Să cântăm marșul tinerețului. (Cântă toți).

C O R T I N A

O teză cu buelue

de PUIU ALBERT

O zi caldă și însorită de vară. Încă de eri „dom' profesor” de franceză a anunțat cu giasul lui de bas: — „Cred că n'ați uitat, mâine avem teză!”.

Un fior de ghiață ne trecu prin șira spinării:

— „Bă, ne dă cu „și” condițional!”.

Și, din păcate, ziua fatală sosi. Ce nenorocire! Pe o zi așa, de frumoasă, cu soare, pe o zi atât de minunată, trebuie să te cocosezi sub bancă, să copiezi.

Dar elevul Nicolaie G. nu va copia niciodată! Nu degeaba a stat ieri seara până la il. Elevii sunt disperati; numai Nicolaie G. triumfă:

— „Mă, băleți, iau 10!”.

Sună clopoțelul, intră profesorul. Se duce la tablă și scrie „ouvrir” la trecut, „faire” la viitor, etc... Iar ca desert (vai de deservitul ăsta!) să se traducă în limba franceză: dacă aș fi liber, m'aș duce să mă plimb.

Primul care termină e, desigur, Nicolaie G.

Acasă, Nicu iese înaintea tatălui său.

— Tăticule, am să iau 10!

Părintele, fericit, își îmbrățișează odrasla.

— Ei, cum ai făcut la „și”?

— Am fost grozav! Ne-a dat să traducem: „Dacă aș fi liber m'aș duce să mă plimb”. Eu am tradus așa: și j'aurais libre..

— Cum? sare ca ars G. senior, cum? Ai scris tu așa? Să-ți fie rușine! Mă mir că mai stai în fața mea și nu intri în pământ! Auzi, domnule, ce rușine! Nici nu s'a mai văzut un asemenea lucru. Mai iei tu premiul? Repetent o să rămâi!”.

Dezastrul a fost oribil.

La sfârșitul anului, directorul, având în dreapta pe stimatul domn profesor de franceză, strigă:

„Premiul I-lu cu media 9.62, elevul Nicolaie G.!”.

Cu inima bățând, Nicu se uită pieziș la „domnu” și apoi la tăticu', pe care-l aude exclamând: — „Mă mir, zău mă mir, că le-neșu' ăsta!”.

Dar în inima lui, tot fericit este. Așa-s părinții și în special „tăticul”!

În pagina aceasta, care este numai a voastră dragii noștri colaboratori, noi publicăm cu plăcere lucrările voastre: schițe, poezii și chiar desene din imaginație. Lăsați deoparte sfiala și trimiteți-ne ceea ce socotiți că este mai bun. La rubrica „De vorbă cu cititorii” vă vom scrie ceea ce credem despre lucrările voastre, — și de va fi cazul, vom publica tot ce dovedește talent. Deci, nu întârziați și trimiteți-ne material pentru „Pagina micilor noștri colaboratori”!

GRIVEI

și

păsărica rănită

de Margareta Trandafirescu

Pe câinele nostru de curte îl chema Griveiu. Era un câine mare, ciobănesc, cu păr lăptos. Deși nu era de rasă, unchiul meu Mișu îl învățase să facă aport și-l lua totdeauna cu el la vânătoare.

Dar Griveiu nu se prea bucura de acest lucru. După ce aducea în bot păsărea lovită de glonț, o puneă jos lângă picioarele unchiului Mișu și începea să scâncească, privind-o cu milă. Ce să vă mai spun! După fiecare vânătoare, menea Mișu era din ce în ce mai mirat, și ne spunea copiilor:

— Mă mă, da' câinele ăsta parcă e om bun așa milos e! Să știți că nu-l mai iau altă dată, că sunt sigur că se uită când trag și mă face să greșesc ținta!

Noi zâmbeam și îl înconjuram pe Griveiu ca și când cine ște ce mosafir ne-ar fi venit. Apoi, la masă, îl înbiam cu tot felul de bunătăți: oscioare păine muiată în zeamă grasă și zahăr.

Dar el nu se uit de fel la oscioare ci mânca numai pâinea ronțând zahărul.

— Să știți că este vegetarian, ca unchiu' Tase! giumi tata.

Iar unchiu Mișu gândindu-se la ultima purtare a lui Griveiu, adăugă foarte serios:

— Mai știți l..

Într-o zi Griveiu a făcut o faptă și mai grozavă. Ne aflam în curte când uliul se repezi'n dudul din fața casei și înșfăcă de pe o creangă un pui de scatiu care abia începuse să sboare. Dar cum nu-l prinsese bine n'ghiare, mica vietate îl scăpă căzând spre pământ ca o pietricică. Uliul nu vru s'o piardă și coborî glonț, măturând pământul cu aripile. Dar numai atât l-a fost.

Nici n'am văzut când a sărit Griveiu dea prins uliul între labe.

Tata a venit în curte, la sgomotele noastre și l-a scos cu mare greutate uliul din labe. Dar parcă mai era uliul cel rău; niște penne însângerate și atât l..

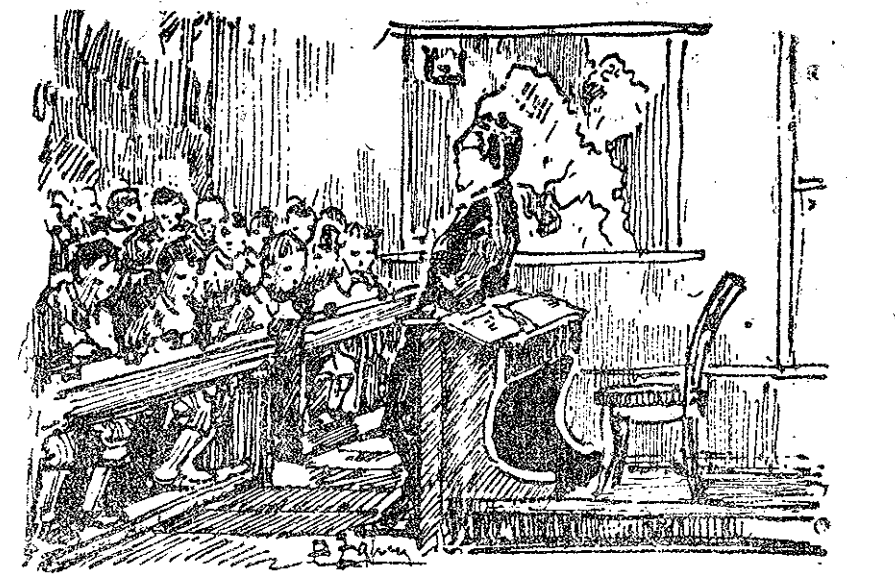
Noi am luat puiul de scatiu, care nu căzuse prea rău ca să se schilodească și Mircea l'a urcat în dud și l-a așezat în cuib. Din ziua aceea, cei mai buni prieteni au devenit Griveiu și scatiul scăpat dela moarte.

Îți venea să te minunezi văzându-l. Un câine și o păsărică stăteau alături în curte, sub dud ore întregi, și se priveau în ochi ca doi prieteni l..

Ba într-o zi tata a spus, văzându-l:

— Să știți că asta e mare comedie: am să-i duc la circ să se minuneze și altă lume!

Dar noi copiii gândeam altceva; că și animalele au suflet ca și oamenii și eram tare bucuroși!

JOCURI

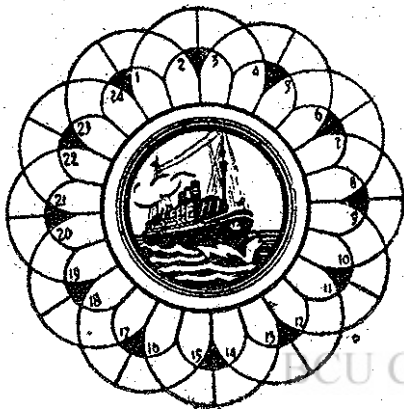
R. dăctat de N. FOCSA

Carte de vizită magică

PAVEL T. O. STOICA

Ce meserie are d-l Stoica și în ce oraș locuiește?

Vaporul

Inscrieți în fiecare căsuță câte o literă astfel ca să obțineți următoarele cuvinte de câte șase litere:

Dela 1—4) Ars de soare. 3—6) Cine e pe bordul vaporului? 5—8) A se... plimba prin apă. 7—10) Cel mai mare

domeniu al Moldovei. 9—12) Marea la... domiciliu (p.). 11—14) A pieri, în valuri. 13—16) O găsiți la fiecare pas pe plajă. 15—18) Un loc pe care nu te poți așeza... 17—20) Când pluralul dela vapor, nu-l vapoare... (Cum stați cu fizica?) 19—22) A se înnegri de soare. 21—24) Te codeai. 23—2) A da d'n rame.

Joc in patrat

- ORIZONTAL ȘI VERTICAL: 1) Căcare a decalogului 2) Metal. 3) Aco-perișul... oalei. 4) Localitate cu gust nepăcut. 5) Furculiță, lingură și cuțit.
- 1) * * * * *
 - 2) * * * * *
 - 3) * * * * *
 - 4) * * * * *
 - 5) * * * * *

Metagramă

de NELU ILIESCU

Cu C se aduce
Cu V ne-aduce
Vacanța cea mare
Cu T are hota'e.

Intrebare

de VALCOV VENCESLAV

Ce-i'dă B lui A?

Cum rabdă cămila cât va zile fără apă?

Toată lumea știe că animalul deșertului, cămila, străbate distanțe foarte lungi, fără să bea apă mai multe zile. De aceea este și întrebuințată la transporturi și călătorie, în locul altor animale.

Cum poate răbda cămila atâtea zile, fără să bea apă?

Lumea credea că animalul acesta cocoșat, foarte urât la chip, dar cu picioarele sprintene și cu ochii foarte vii, face provizii de apă, în stomac pe care le consumă câte puțin, în zilele când nu întâlnește în deșert nici un izvor.

Cercetările făcute în ultima vreme de specialiști, au arătat că sunt cu totul alte cauze.

În cele două cocoșe ale cămilei este foarte multă grăsime. Când nu bea apă, cămila consumă din proviziile aflate în cocoșă. „Arzând în organism, ea produce foarte multă apă și multă energie care îi permite să trăiască câțiva timp fără să mănânce și fără să bea.

Când grăsimea „arde” produce apă.

Faptul acesta îl puteți verifica și voi. Aprindeți o lumânare de seau sau de stearină și acoperiți-o cu un borcan mare; aburii va acoperi pereții borcanului cu picături de apă.

HUMOR

INTRE VĂNĂTORI

Primul: — Cum câți iepuri crezi că am omorât ieri?

Al doilea: — O treime din câți îți vei spune!...

DE CE N'A SPALAT PEȘTII..

— Safto, ai spălat peștii înainte de a-i pune la fiert?...

— Păi ce nevoie mai era, conțidă? Doar au stat până acum numai în apă!...

DIN LAC IN PUT

— Doctore, dacă mă faci sănătos, să știi că am să mor de bucurie!...

PROȘTILA ȘI IEPURELE

Stăpânul lui Proștilă l-a trimis să ducă un iepure unui prieten. Dar Proștilă e... Proștilă! Nu știu cum face și scapă iepurele pe drum.

Văzând cum fuge iepurele, strigă cât îl ia gura:

— Ehe, de geaba vrei tu să ajungi înaintea mea, la boier, că n'ai scrisoarea cu tine și n'o să poți spune de ce-ai venit!...

UN RASPUNS „DEȘTEPT”

Profesorul: — După cum știți, multe animale și păsări sunt foarte inteligente. Ei, cine ar putea să-mi dea un exemplu?

Georgel: — Eu! Găina este atât de deșteaptă, încât face ouăle tocmai pe mărimea pământului de ouă!...

O INVENȚIE GROZAVA

Știi că mi-am patentat o invenție grozavă!...

— Ce invenție?

— Un mijloc sigur contra pungășilor de buzunare,

— Și cum arată?

— Simplu. O haină și niste pantaloni fără buzunare!...

PROȘTILA E PRECAUȚ..

Proștilă e în clasa întâia primară de vreo trei ani. Într-o zi, colegii săi descoperă că și-a infundat amândouă urechile cu vată. Curioși, ei îl întreabă:

— Proștilă, ce-i cu vata în urechi?

— Aoleu, da prosti mai sunteți, bă! Păi mi-am pus vată ca ce-mi intră pe-o ureche să nu iasă prin cealaltă!...

INTREBAREA EI..

Din cauza învălmășelii produse la țesire. Lenușa a fost despărțită de fratele ei, nevăzându-l încăieri, ea se apropie de un domn înalt și îl întreabă:

— D-le, n'ai văzut dvs. cumva un băiețuș fără o fetiță?...

SOLUȚIE

Cățiva lucrători sapă un put într-o grădină. La un moment dat pământul scos e atât de înalt, încât treoue sa fie pus undeva. De aceea, ei îl întreabă pe stăpânul locului:

— D-le, unde punem pământul?

— Păi săpați o groapă alături și să vărlăți-l acolo!...

CĂPITANUL PIERDE-VARĂ și pirații malaezi...

Căpitanul Pierde Vară și a văzut visul cu ochii. „Ferma Pinguinilor” a luat ființă. El face gimnastică sue-

deză cu pinguini, în fiecare dimineață, ca să poată... oua mai bine. Și'n timp ce ora de educație fizică se desfășoară,

cei trei nici nu bănușe ce prim-jdăie îi pște. O corabie cu pirați malaezi s'a apropiat de „Ferma Pinguinilor”.

„Ce să fie asta?!” spun cei trei, mirați. O corabie cu motor lângă a noastră. Dar când se uită mai bine... pe

catarg steagul cu cap de mort al piraților. Eheh, tunde-o la sănătoasă fiecare, pe vas. Aci, sfat mare de răz-

bofu. Planul e făcut. „Veți aș-za burlande în spatele creștelor de ghiță. De departe vor părea niște grozave

țevi de tun. Iar eu... eu voi vedea ce-am să fac. Zis și făcut. Când s'au apropiat pirații de făr-m, ce le fu dat

să vadă! O întreagă divizie în ordine de bătaie și două tunuri ce și înălțau țevile, amenințător. Au căzut în ge-

nunchi și și-au cerut iertare. Căpitanul Pierde Vară s'a „îndușoșat”, vorba vine. Le-a spus: „Bine, bine, vă ierți!

Ba încă vă las și viața, netrebnicilor. Ba mai mult, imi iau coaja voastră de nucă și vă dau în dar splendida

noastră corabie cu pânze! Sunt veseli cei trei și de ce n'ar fi! Au scăpat de pirați și le-au luat și corabia. Dar la

prânzul de pomină, ei nu și-au uitat vechii prieteni. Pinguinii se nfruptă și ci din bunătățile găsite în camerile